

Lycka för dig själv eller lycka som en länk i livets kedja

Välkomna i Guds namn. Jag kommer med Guds välsignelser till er.

Mina kära vänner, Guds andevärld vill ingenting annat än att hjälpa er att växa andligt – in i lycka, harmoni och ljus. Guds andar försöker ständigt sträcka ut sin hjälpande hand för att leda er över de hinder där ni kämpar med svårigheterna i er andliga utveckling på denna väg mot fullkomlighet. Vi kan dock bara hjälpa, vi kan inte tvinga. Ni måste först vilja nå fullkomlighet och öppna dörren genom att vilja nå den. Först då kommer ni att uppfatta den här hjälpen som en påtaglig verklighet. Detta i sin tur ökar era känslor av trygghet och fördjupar er tillit till att Guds andevärld är verklig och sann. Det är dock bara alltför ofta som människor inte uppmärksammar de himmelska andarna runt omkring dem och de kommer därför inte att se, höra och känna dem som erbjuder sin hjälp. Även om de i princip tror på Gud och hans andevärld, tror de inte att detta har en inverkan på deras personliga liv med alla dess problem. De stänger därmed dörren och kan fortsätta att gå på fel väg. Att gå i fel riktning börjar ofta med ett till synes trivialt val, men ju mer man rör sig bort från den punkt där valet gjordes, desto längre kommer man att irra in i en återvändsgränd där det blir ännu svårare att hitta vägen ut.

Även när människor älskar Gud och vill det goda, ser de så ofta inte i sig själva det som är den avgörande faktorn för deras utveckling och uppfyllelse. Vad som ser ut att vara en obetydlig detalj är ofta roten till alla osunda strömmar i själen. Ni inser dock inte det, på grund av att ni är ovilliga att vakna upp till inspirationen som kommer från de gudomliga andarna. För det är alltid bekvämare att stanna kvar i det gamla sättet. Resultatet är en sorgsenhet eller ett missnöje över livet; ni förstår inte varför, men detta är mycket ofta anledningen, mina kära vänner.

Det är min uppgift att ge er antydningar, för att väcka er. Må var och en av er höra det som gäller för er personligen – men även för detta måste villigheten finnas där. Bara när man känner den, kan man absorbera och införliva detta material.

När människor sätter upp ett mål för sig själva, oavsett om det är medvetet eller bara känslomässigt, och detta mål är ett själviskt mål, kan de ofta inte uppnå vad de önskar. Även om de uppnår det, blir effekten och tillfredsställelsen som det ger flyktig; den torkar ut, blir ytlig och

löses till slut upp. Om du vill ha lycka bara för dig själv, kommer du inte att bli lycklig. Förmodligen kommer du att säga: ”Men jag vill förstås inte bara ha lycka för mig själv. Jag kommer att glädjas mycket över att också se mina medmänniskor vara lyckliga.” Men det gör stor skillnad om detta bara är en tillfällig och ganska ytlig tanke, formad utifrån en plikt känsla, eller om önskan tränger igenom hela ditt väsen. Var och en av er kan undersöka ert inre för att utröna hur djup önskan verkligen är. För även här kan man bedra sig; även här kan du vilja något med ditt intellekt som redan har lärt sig ett och annat, men en annan del av din personlighet, som jag kallar det lägre jaget, drar dina känslor i en helt annan riktning. Den här delen bryr sig egentligen inte om den andra personen – inte känslomässigt – även om du i ditt sinne verkligen kan önska honom eller henne väl, det vill säga så länge det inte kostar dig en personlig uppoffring eller någon stor insats, och detta är frågans kärna. Nästan alla, såvida man ännu inte befinner sig på en mycket låg utvecklingsnivå, kommer i teorin att glädjas när goda saker händer någon annan. Men även rätt så utvecklade människor, om de är ärliga, upptäcker ofta i sitt inre en viss avund eller en något illvillig glädje över andras olycka.

Hur långt har någon alls kommit i detta avseende? Är någon villig att ge upp något för någon annans skull? Fråga dig själv: ”Vill jag ha lycka för min egen skull eller är detta det sekundära beaktandet?” Kan du vända dig till Gud och säga: ”Jag kan förstås inte lura dig, precis som jag inte kan lura mig själv. Det är sant, jag vill vara lycklig. Men även när jag erhåller den lyckan, vill jag bevara den genom att bli en förbindelselänk. Vad jag tar emot från dig vill jag förmedla till andra i någon form, även om jag måste offra något – kanske avstå från att mitt ego blir tillfredsställt. Jag ber dig att visa mig hur jag kan ge vidare till alla allt det som jag har tagit emot från dig.” Om du låter den här tanken sjunka in om och om igen, tills den slår rot i din själ, tills den blir en så kraftfull andlig form att den tränger igenom hela ditt väsen på dina känslors djupaste nivå, då har du uppfyllt förutsättningarna. Då kan den särskilda andliga lagen manifesteras genom dig och du blir då verkligen lycklig, just för att din egen lycka inte längre är det slutgiltiga målet för dina strävanden. Det vill säga, detta ”Jag” kommer att ge upp sin egen viktighet för detta ”Du”. Du söker då lycka inte bara för att du vill ha den; tvärtom kommer målet vara att ge lycka till den andra, till andra, och din egen lycka blir så att säga bara en mellanstation.

Din lycka ges till dig så att du kan föra den vidare. Då blir du verkligen en länk i kedjan, som är det enda som krävs för att hålla lyckans ström levande och flödande. På så sätt torkar den aldrig ut. Vadhelst en person som fungerar som en sådan länk ger ut, blir återgäldat hundrafaldigt. Gud kommer alltid att visa dig på vilket sätt, i vilken form, din kärlek och kunskap och lycka kan föras vidare till andra, men du måste först vara beredd att göra det. Du måste i själva verket idag, imorgon, nästa vecka och varje dag fatta beslutet att vara villig; du måste medvetet övervinna ditt motstånd. Tryck inte undan det i det omedvetna. Du måste sedan försöka översätta villigheten till handling. Och på så sätt kan den andliga lagen börja uppfyllas inom dig.

Tänk nu var och en på vilka särskilda välsignelser ni åtnjuter; det kan vara god hälsa eller andlig styrka eller lyckan och tryggheten i en kärleksrelation; det skiljer sig för var och en av er. Alla har tagit emot en speciell skatt från Gud. Och när du väl har bestämt dig ”Jag vill inte längre vara det slutgiltiga målet, utan snarare en länk i kedjan”, kommer det att visas för dig hur du kan föra vidare det som du har tagit emot och du kommer också att bli rikt belönad, för sådan är lagen.

Du kommer samtidigt inte att ta dina gåvor och skatter för givet – vilket alltid är ett tecken på andlig uttorkning och gör att gåvorna som du äger förlorar sin glans, för att lagen om att ge och ta emot har överträtts. Om du är en levande länk i kedjan kommer alla dina gåvor att få tillbaka sin glans, och glädjen och fröjden som du hade förlorat återställs till dig.

Så som med lycka generellt, så är det med alla dess komponenter som en person kan önska sig: kärlek, styrka, hälsa, frihet – allting. Det man vill ha för sin egen skull kommer att lösas upp, tyna bort; det som söks för den andras skull, som en länk i kedjan, kommer att frodas och blomstra – för dig och för den andra.

Ta till exempel de många människor som är upptagna med att bli fria. De undviker allting som skulle kunna binda dem. Men samma lag gäller också här: De som önskar sig frihet för sin egen skull kommer att vara bundna på den inre nivån. En som vill ha frihet för att bli en länk i kedjan, för att utföra en särskild uppgift för Guds frälsningsplan och för medmänniskor, kommer å andra sidan att blomma i frihet utan att vara bunden i sitt inre. Genom att ge energi för att främja det mänskliga medvetandets stigande utveckling, kommer den här personen inte bara att vara fri på den yttre nivån, utan också i sitt inre. De som eftertraktar frihet utifrån ren egoism, som höjer sig över Gud och förfäktar en frihet från de andliga lagarna, blir mindre och mindre fria; den hyllade friheten omvandlas till slaveri och de blir i slutändan fjättrade. De som allierar sig med Gud och hans lagar, ökar ständigt sin frihet och sitt oberoende. Detta är den oföränderliga lagen som inte kan kullkastas. Guds lagar skapades i visdom och kärlek och de som revolterar mot dem utifrån trots och okunnighet – antingen för att de ännu inte kan förstå dem eller för att de av osunda känslomässiga skäl inte vill omfatta dem – måste bli alltmer olyckliga över det åtstramade inre slaveriet som följer.

Många människor som revolterar mot mänskliga orättvisor kan inte förstå att Gud är rättvis och att en ofelbar rättvisa råder i andligt hänseende. Den andliga rättvisan använder sig av mänskliga orättvisor för att åstadkomma den yttersta rättvisan.

Mina kära vänner, detta kan tyckas motsägelsefullt för vissa av er. Likväl är det inte det; ekvationen balanseras. Jag ska ge er ett exempel. Låt oss anta att en brottsling som har begått flera

brott har kommit undan med det varje gång. Han skrattar i smyg, både åt människors dumhet och åt avsaknaden av rättvisa, vilket tycks vara till hans fördel. Han arresteras sedan en dag för ett brott som han inte begått. Ni kommer att märka att det är just denna typ av person som skriker högst över orättvisan i den här världen. Han gick fri alla andra gånger och nu när han är oskyldig är han tvungen att betala. Ju mer enveten en sådan person är, desto mindre kommer han att uppfatta den stora rättvisan som råder över den mindre orättvisan. Han vill inte se detta. Men det är så här han prövas. Det skulle vara alltför lätt att få insikt om den andliga rättvisan med alla dess förgreningar om sambandet mellan brott och straff alltid vore så uppenbart. Ofullkomligheten som människor har skapat åt sig måste så att säga utgöra det botemedel som de kan återfå den förlorade fullkomligheten med.

Om en fullständig rättvisa rådde på jorden – och detta i sig är en omöjlighet, eftersom ofullkomligheten kom till stånd utifrån den fria viljan och måste övervinnas genom den fria viljan – då skulle det vara alltför enkelt för er människor: Jorden skulle inte vara en prövningsplats och det skulle vara meningslöst att sträva efter att uppnå ett högre medvetande. Att uppnå ett högre medvetandetillstånd utgör den yttersta nåden, till vilken dörren måste öppnas av individen själv. Du prövas således med avseende på hurvida du är villig att se längre, även om detta innebär att ge upp egenvilja, trots, självrättfärdighet och andra negativa strömmar. Storheten och härligheten i Guds skapelse ligger just i det faktum att ofullkomlighet används som ett medel för att uppnå fullkomlighet, att mänsklig orättvisa används för att åstadkomma gudomlig rättvisa.

Exemplet som jag just använde är ett grovt exempel; det gäller inte desto mindre för alla på ett eller annat sätt. Om du verkligen vill ta reda på om det är så i ditt fall, kommer insikten att ges till dig, även om det naturligtvis inte är lätt att möta sig själv så uppriktigt. Du måste ofta betala för något som du inte har begått – men vad du verkligen betalar för är lögnar som är begravda i det förflutna. Du kan få reda på vad det är endast genom att uppbåda den inre viljan i din meditation. Och även om handlingen som du måste betala för nu begicks i ett tidigare liv, kan insikten komma, förutsatt att den här utvecklings- och reningsvägen följs. Nyttiga insikter ges av himlen som ett tecken på uppskattning för dina ärliga ansträngningar, för din ödmjukhet och goda vilja.

Det kan också hända att du inte ombeds svara för en serie mindre överträdelser. Andevärlden är villig att vänta och se om du på egen hand drar slutsatsen att något behöver förbättras i din karaktär. Men om du inte söker i den här riktningen, kommer effekten av alla försummade avvikelser att drabba dig i ett svep, så att säga; du behöver betala av alla småsaker. Detta kan göra det lättare att få dig att öppna ögonen för det faktum att du måste förändra något i dig. Och här kommer din inställning återigen att prövas. Kommer du att säga: ”Jag har aldrig gjort något så felaktigt att det berättigar allting som kommer till mig nu”, eller utgår du från att Gud inte kan vara orättvis och börjar därför utforska vadhelst som finns i dig som behöver avtäckas. Detta är

alltid frågan och ditt svar gör hela skillnaden vad gäller om du klarar provet eller inte; det kommer att avgöra riktningen för din utveckling.

Det är en speciell nåd – och jag väljer avsiktligt detta ord – när överträdelserna av de andliga lagarna kan betalas av i samma liv och inte i nästa, eftersom det är så mycket lättare att se de sammanlänkande trådarna och därmed få insikt om den yttersta rättvisan, även när den kommer på ett indirekt sätt. Sådana upplevelser får dig att känna att det finns en trygg mark under dina fötter och upprättar din stadigvarande tillit till Gud. Men, som jag nämnde, insiktens nåd kan ges till dig även om det som du betalar av sträcker sig tillbaka till en tidigare inkarnation, förutsatt att du är helt och fast besluten att välja att bli medveten om och rena dig själv. På så sätt blir det lättare för dig att harmonisera din relation till Gud. Och harmoni med Gud frambringar din lycka. Att finna Gud är inte, som ofta antas, att ge till honom. Jag säger allt detta så att ni kan fundera på era svårigheter och ta reda på om ni betalar av något som ni orsakade i det här livet eller i ett tidigare. Oavsett vad det är, kan ni fortfarande hitta fröet inom er; det måste vara en speciell brist som behöver erkännas och hanteras.

När människor lämnar sin kropp och går in i andens rike, är det mesta av det ni kallar det omedvetna öppet och tillgängligt. Ingen av er, mina kära vänner, inte ens de som redan har gjort framsteg på den här vägen eller som faktiskt befinner sig i en läkning, har ens den mest avlägsna idé om detta omedvetnas verklighet, som så ofta är djupt splittrat i motstridiga strömmar och som motarbetar det medvetna sinnet. Vissa av dem som befinner sig i en läkning kan ha fått en glimt av det. Att stöta på dessa tidigare omedvetna strömmar och tendenser känns som om du mötte en total främling som lever sitt eget liv. Det krävs arbete, disciplin och träning för att känna in dessa strömmar och inse exakt vad de är. Mötet med den här främlingen är ett tecken på stora framsteg; ni har all anledning att glädja er. Sjung ”Ära halleluja”, för den första striden är vunnen, det första steget mot att förena din personlighet har tagits. Bli inte deprimerad. Det är oerhört viktigt för alla som hoppas uppnå så mycket som möjligt i ett liv att inte skjuta upp mötet med det omedvetna, utan att möta det just nu. För personlighetens okända del har en enorm makt, och den makten ligger i att den är omedveten, så att endast de vitt spridda verkningarna är synliga. Du ser symtomen och inte vad som orsakar dem. Dessa underströmmar kan inte styras så länge man inte är medveten om dem.

Det är ett stort misstag att tro att om man inte tittar på underströmmarna, blir deras verkan mindre allvarlig. Det är förstås möjligt att utöva en viss kontroll över deras yttre manifestationer, i kriser och konflikter, men det är inte tillräckligt. Vid det här laget vet ni att alla tankar och känslor skapar andliga former som i högsta grad är verkliga, även om ni inte kan se dem. Dessa former har vittgående verkningar: I cirklar som ständigt sprider sig skapar handlingar reaktioner som återigen har konsekvenser, så att en lång kedjereaktion följer. Det går att kontrollera vissa av

manifestationerna som ligger längst ut i den långa kedjan, men som jag nämnde är det inte tillräckligt. Störda själsströmmar kan inte ställas in i rätt kurs förrän man tränger djupt in i deras ursprung i det omedvetna.

Det medvetna sinnet vill det goda och vill handla rätt; en del av det omedvetna, det högre jaget, strävar också uppåt. Men i varje människa vill en annan del av personligheten det som är ont och falskt – detta onda eller falska behöver dock inte vara av kriminell art; allting beror på personens utveckling. Negativa egenskaper hos en mer utvecklad individ väger lika tungt som kriminella tendenser hos en mindre utvecklad individ. Blinda, omöjliga krav kan så att säga skava ordentligt. De kan inte uppfyllas, dels för att de inte kan förverkligas, dels för att de strider mot vad det högre jaget önskar. De motsatta tendenserna kolliderar och utmattar själen; de skapar disharmoni och ibland sjukdom. Framför allt förhindrar de ett andligt växande, eller hindrar åtminstone en maximal utveckling. Jag kan därför inte uppmana er nog att ägna all er uppmärksamhet åt att upptäcka det omedvetna: att lära känna det omedvetna, göra det medvetet i meditation, i bön, i all er strävan. Utan detta kan inte några betydande framsteg ske och du måste uppleva dina omedvetna strömmars öppna och obehindrade manifestationer när du lämnar din kropp. Du måste då gå in i konflikten. Detta blir en besvikelse, eftersom människor som, tills de möter sig själva, tror att de är mycket mer utvecklade än vad de faktiskt är, antar att bara deras handlingar räknas. Men deras känslor utgör också handlingar och har precis lika påtagliga konsekvenser. Att utveckla personligheten tar dessutom ojämförligt längre tid och är mycket svårare att åstadkomma i andevärlden. Gud har ordnat livet på jorden på ett sådant sätt att ert andliga uppstigande går snabbare i de ofullkomliga omgivningarna, i mångfalden av utvecklingsstadier. Ändå händer det ofta att det används fler inkarnationer än vad som är strikt nödvändigt för att ställa in de ofullkomliga, blinda, omedvetna strömmarna rätt; några framtida jordeliv skulle kunna undvikas med ett starkare åtagande att utvecklas i det nuvarande livet.

Människans utveckling har fortskridit så långt att åtminstone ett visst antal människor är redo att närma sig de dolda själsströmmarna; idag har fler människor den mognad som är nödvändig för ett sådant utforskande. Därför har Gud låtit mänskligheten göra upptäckter om psyket, det omedvetna. Även om kunskapen fortfarande är knapphändig, kommer mer och mer att upptäckas om det. Alla människor är förstås inte redo; många måste fortfarande lära sig att anpassa sina yttre handlingar till Guds lagar. De kommer inte att ledas till en väg som denna. Det är ingen tillfällighet när någon upplever vägledning vid vissa tidpunkter.

Många människor hittar sin väg till en psykiatriker, men bara när deras inre konflikter har blivit så stora att de sliter sönder personen, så att de känner sig miserabla och helt förlorade. De som redan befinner sig på en högre nivå – eller tror sig göra det – bör gå sin väg utan att bli fångad i stora kriser, det vill säga på ett helt frivilligt sätt, drivna av vetskapen om att självrannsakan inte kan

undvikas. Det som förefaller svårt här, blir ännu svårare och mer tidskrävande i andevärlden. Ju tidigare man börjar, desto lättare blir det. Övertala er inte att det jag säger kanske inte är sant och att man då kan ha gjort allt besvär förgäves. Nej, mina kära vänner, ingenting som någon uppnår andligt är någonsin förgäves. Dessa är de enda varaktiga värdena som aldrig kommer att blekna; de kommer evigt att vara dina.

Ju mer själens rening skjuts upp, desto mer invecklade blir de osunda strömmarna i det omedvetna, och desto svårare blir det att reda ut dem. För så länge du inte har tittat på dessa strömmar i ljuset av ditt medvetande, fortsätter du dagligen, till och med varje timme, att trycka undan samma känslomässiga reaktioner in i det omedvetna och stapla de nya på de gamla. Begrunda allt detta och befria er från era känslor av motstånd som utan tvivel kommer att uppstå, åtminstone i början. Tro inte på motståndets röst; den erbjuder fina förklaringar till intellektet, vilka i själva verket inte utgör något annat än undanflykter för att undvika en självrannsakan. Använd era kritiska förmågor för att upptäcka ursäkterna som ni skapar bara alltför lätt, eller för att upptäcka intentionen att avvisa hela problemet. Observera din reaktion när du hör dessa ord. Hur känner du dig när du lyssnar på dem? Känner du dig det minsta obekvämt, kanske på en djupt dold plats eller till och med helt uppenbart? Vill du skaka av dig dessa reaktioner med en diffus gest som om du inte behövde göra arbetet? Undersök er själva, mina vänner. De som verkligen är villiga att fatta beslutet att rena sina själar, blir hjälpta att göra det. Den hjälpande handen finns där. Själens läkning behöver inte och bör inte fortskrida på samma sätt för varje individ; vägen avpassas därför för alla, så att alla kan finna det som är bäst för sin väg.

Nu vill jag gå över till ett ämne som har diskuterats vid vissa tillfällen och som verkar förbrylla vissa av er: Hur och varför är det möjligt att det finns så många olika religiösa uppfattningar på jorden? Ni tänker: "Alla säger olika saker, mycket av det är motsägelsefullt, därför kan inget av det vara sant." Mina kära vänner, det finns bara en sanning. Låt mig förklara varför det finns skillnader i de mänskliga uppfattningarna och hur de ska betraktas – och här utesluter jag felaktigheter som har slunkit in i begreppen genom felaktiga förmedlingar. Liksom allting har form och gestalt i anden, så har också sanningen, det vill säga sakernas sanna tillstånd, det. Formen är oföränderlig och ändå i ett ständigt flöde, eftersom allting i anden befinner sig i en kontinuerlig, evigt vibrerande cirkulär rörelse. Ingenting är statiskt, varken känslor eller omständigheter, ingenting överhuvudtaget. Föreställ er ett hjul, oföränderligt i sin grundläggande form men ständigt snurrande. På olika ställen och vid olika tidpunkter, efter att vissa betingelser är uppfyllda, lyfter människor ibland slöjan som täcker det och ser en liten del av det stora hjulet. En viss person vid en viss tidpunkt ser en viss detalj bakom slöjan, en annan vid en annan tidpunkt eller på en annan plats, ser något helt annorlunda. Deras observationer kan ibland sammanfalla, men ofta gör de inte det eftersom hjulet snurrar och den som lyfter slöjan just då kan se något annat. Vad de ser kan ibland förefalla motsägelsefullt, eftersom det som förbinder

helhetens delar inte kan ses genom slöjan. Om hela hjulet vore synligt, skulle man se att de skenbart motsägelsefulla delarna tillhör en helhet. Mänskligheten strider alltså på grund av att deras olika tolkningar låter som motsägelser. I verkligheten är det inte så. Även när en religiös uppfattning innehåller definitiva misstag, kan man hitta kornet av sanning som den baseras på.

Människor närmar sig ofta hela det här området med en felaktig inställning. De tror att det inte kan finnas något sådant som en absolut sanning, bara en relativ sanning, en slutsats som de baserar på sina olika glimtar bakom slöjan. De påstår att allting som har med Gud och skapelsen att göra mer eller mindre är en fråga om personlig åsikt eller smak. Varje trosuppfattning innehåller någonting vackert och ädelt, säger de, och därför är alla dessa trosfrågor subjektiva och inte absoluta eller objektiva. Slutsatsen, som grundar sig i känslor, är att det inte finns någon absolut andlig sanning. I stället för att försöka hitta sanningen som återfinns i varje religiöst begrepp, avfärdar människor allting, åtminstone känslomässigt, som en illusion, en fantasi, och en fråga om preferens. Detta innebär att hela idén om det absoluta, som bara kan existera i anden, blir baserad på den mänskliga varseblivningen med dess brister, som höjs ovan allt annat. Genom att omfamna dessa brister blir man passiv, man kan inte lyfta slöjan och personligen uppleva sanningen. Det är bara möjligt när en person är övertygad om att det måste finnas en absolut sanning ovan den relativa mänskliga sanningen, och när man är noga med att inte överföra den relativa mänskliga sanningen till den absoluta andliga sanningen. Detta skulle ofrånkomligen stänga dörren för att personligen uppleva sanningen.

I detta avseende kan människor delas in i två grupper. Den ena håller dogmatiskt fast vid en trosuppfattning utan att tänka så mycket på eller undersöka sina känslor kring den. De kommer aldrig att veta vad det är att ha en djup personlig upplevelse av sanningen. Den andra gruppen är den jag tidigare nämnde. Idag är den särskilt stor till antalet, mestadels bestående av intellektuellt framskridna människor. De hävdar att deras synsätt är synnerligen opartiskt, att de har "befriat" sig. Men tillsammans med de mänskliga dogmerna förkastar de även den oföränderliga, evigt rörliga, absoluta gudomliga sanningen och de förlorar därmed den fasta marken under sina fötter. Båda grupperna representerar ytterligheter, båda befinner sig i osanning och missar poängen. Den andra gruppen ligger lika långt från sanningen som den första, ja, ofta ännu längre. Med all sin ytliga, intellektuella kunskap är de faktiskt de som är sökarna. Men de kan bara finna om de först öppnar en dörr inom sig, kanske en dörr till sitt omedvetna.

Vad är "religion"? Det finns så mycket missförstånd kring detta och ni är ofta angelägna om att försäkra er själva och andra om att ni inte är "religiösa". Ni gör det felaktiga antagandet att detta att vara religiös innebär att följa en viss sekt och blint acceptera en uppsättning dogmer. Religion betyder "återbindning med Gud" och alla vill detta, oavsett om de vet om det eller inte. All ouppfylld längtan utgör i grunden ingenting annat än önskan om att återvända till Gud, det vill

säga till ”religion”. Ju mer en person är medveten om denna önskan, desto fredligare och mer harmoniskt kommer själsströmmarna att flöda. Människor kan till och med hitta sin väg tillbaka till Gud genom ett sekteristiskt sällskap, om undervisningen som där tas emot aktiverar deras själskraft och öppnar dörren till ett inre sökande och därigenom till en högre varseblivning. Detta är religionens kärna som människor även kan upptäcka genom att följa en religiös sekt. Då spelar de mindre misstagen eller avvikelserna ingen roll; i det här fallet utgör de endast detaljer. Sådana detaljer blir bara viktiga när de hindrar individen att komma vidare, oavsett om det är direkt eller indirekt. Detta beror dock i stor utsträckning på individen.

För andra människor leder vägen tillbaka till Gud inte genom att gå med i en religiös sekt; de måste visas en annan väg. Men vilken vägen än är, behöver alla hjälp utifrån; denna hjälp utifrån utgör det material som de måste bygga sitt eget hus med. Men ”religion”, det vill säga ”återbindning med Gud”, är oundgänglig för alla. Gud är absolut, Gud är sanningen och sanningen bortom mänskliga misstag är därför också absolut. Människor kommer att ta emot sanningen i den omfattning som de kan förstå och ta in den, i överensstämmelse med sin utveckling. Det finns dock många som mer skulle kunna ges till än vad de får – men de vill inte ha det. De är alltför slöa eller så uppfyller de inte förutsättningarna av någon annan anledning. Men för dem som verkligen knackar, öppnas dörren.

FRÅGA: Du pratade med oss tidigare om att ge vår lycka till andra, det vill säga att ge något till en annan. Om jag till exempel kan glädja någon med en liten gåva, men jag kan bara ge den här gåvan till en person, vem ska jag ge den till? Ska jag ge den till en främling eller till någon jag älskar eller till någon i familjen? Om jag bara kan ge den till en person, vem skulle vara att föredra?

SVAR: Det du har i åtanke är ett materiellt föremål som du bara kan ge till en person. I detta fall bör du mycket stillsamt fundera på vem som kan behöva den här saken mest, var den här saken skulle göra mest nytta. Om du följer dina kärlekskänslor, skulle du säkert ge den till den du älskar mest. Ett sådant val kan dock lätt vara alltför själviskt. Om du vore påverkad av något skuldkomplex, å andra sidan, kanske du väljer att ge den till en person som du tycker är svårast att ge till. Båda dessa lösningar kan vara felaktiga i ett specifikt fall. Det rätta svaret kan inte hittas genom regler. Gud har omgivit dig med sina andliga hjälpare som hjälper dig i alla dina problem; när du har frigjort dig från ditt egos tvångsmässiga vilja, från alla förvrängningar, är du redo att bli inspirerad och ledd även i de minsta frågorna. Ibland kommer ditt svar att motsvara det som dina känslor önskar: i det fallet skulle du dock inte blint ha följt dina känslor, utan förstått Guds vilja genom att ärligt granska dig själv. Vid ett annat tillfälle kan svaret skilja sig mycket från vad dina känslor skulle vilja höra.

Vad jag menade med att ge lycka var mycket mer än att ge materiella ting. Ett sådant givande är inte alltid möjligt, och det är, kan jag lugnt säga, inte särskilt viktigt. Om någon har gott om ägodelar och aldrig ger något till någon, utgör det förstås en brist. För någon som är mycket girig, skulle ett materiellt givande vara en hjälpsam övning för att övervinna bristen. Men generellt är det lättare för människor att vara benägna att göra en materiell uppoffring med vilken man köper sin väg ut. De är mycket mindre benägna att göra en andlig uppoffring. Det är mycket svårare.

Vad jag menar med att ge lycka är detta: När ni längtar efter lycka och kärlek, fyll er med tankar om hur ni kan föra vidare det ni har eller önskar, hur ni kan se allting som ni längtar efter som något som ska föras vidare till andra. När du väl har intentionen, hjälper de himmelska andarna dig och visar dig vägen. Prova dig själv vad gäller hur mycket du vill ha lycka, harmoni, ljus, kärlek, frihet. Se sedan att fram tills nu ville du i dina känslor ha dessa saker enbart för dig själv, för att du ville vara lycklig. I dina känslor, återigen, har du hittills betraktat dig som nummer ett, den viktigaste personen. Nu kanske du kan förändra dessa känslomässiga inställningar.

Ni kan givetvis inte få er att önska att ni inte ska vara lyckliga, det vore omöjligt, men era känslor bör lära sig att inte lägga så stor vikt vid er själva. Era känslor bör lära sig att hela rörelsen i skapelsen är riktad mot att uppfylla frälsningsplanen, mot alla varelsers återvändande från mörkret tillbaka till Gud, till lyckan. De som använder lyckan som de hoppas uppnå, eller redan har uppnått, för att bidra till frälsningsplanen, handlar i överensstämmelse med lagen och blir en länk i kedjan i stället för ett slutmål i sig. Du kanske inte har en klar idé om hur översändandet skulle kunna ske, men när du är öppen och redo, kommer det att visas för dig och du kommer att ledas till vissa uppgifter.

En viss person kan, till exempel, uppmanas att ge litet av sin tid. Många har mer tid än de behöver och de kan således ge av den – inte på det sätt som de vill, utan som Gud vill. Och detta är alltid mycket mer underbart. Man måste alltså öppna sig för Guds vilja. För många skulle den första uppoffringen vara att läka sig själva, så att de som fria och emotionellt friska människor verkligen kan ge och sant bli länkar i kedjan. En sådan egen läkning kräver i början en till synes stor uppoffring: att övervinna motstånd mot att se sig själv i sanning, mot att öppna sig, mot att ge upp brister. Om du gör detta inte bara för din egen skull, blir detta att bli en lyckligare person ett medel för att göra andra lyckligare, att ge och älska mer. Om du har en sådan intention, kommer andevärlden att ge dig all tänkbar hjälp att övervinna svårigheterna på din väg. Du kan verkligen bara hjälpa andra när du blir så frisk att din inre harmoni påverkar människor positivt inte bara på det yttre, utan också på det omedvetna planet.

Att göra andra människor glada, att ge dem kärlek, värme, tröst och djup förståelse när de är olyckliga, och att hjälpa dem andligt att finna rätt väg, är bara möjligt när du på ett djupt sätt

känner att egot inte längre är centrum för din medvetenhet. Så länge du vill ha din egen lycka utan att vara länk i kedjan, sätter du fortfarande ditt ego i första rummet, även om du inte är medveten om att du gör det. Ni måste alla först läka såren i era egna själar, avlägsna skalet som ni skyddar era sår med och först då kan ni vara en riktig hjälp för andra. Genom att göra detta arbete att läka dig själv, ställer du in dig i din rätta plats och leds in i harmoni med de andliga lagarna. Även innan du är helt läkt, kommer vissa sätt att öppna sig för dig för att bli en användbar och aktiv deltagare i frälsningsplanen. Men den ursprungliga önskan måste komma från dig. Vad uppgiften kommer att vara, kan du överlåta till Gud. Det blir en uppgift som är bäst avpassad för dina förmågor och som gör dig lyckligast. Du blir då ett ljus, ett stöd och ett exempel för andra. Du blir allt detta endast om du inte gör det enbart som en yttre handling, utan utifrån ett djupt inre åtagande att rena dig, att älska bättre, förstå och hjälpa andra. Den som kan väcka och odla dessa högre känslor i själen, kommer verkligen att leva och njuta av en djup, intim kontakt med Guds andevärld, kommer aldrig att vara ensam, övergiven eller förbittrad. En sådan person kommer att erhålla ett sant överflöd, en rikedom som aldrig kan tas ifrån vederbörande.

Låt er ledas helt av Gud; öppna er för hans vilja allena, så att er väg kan visas för er steg för steg. Gud är en generös givare, mina kära vänner. Ni kommer att inse det när ni ser att det som kommer till er genom honom är mer underbart än vad ni kan föreställa er. Den inledande svårigheten är bara att överlämna sig till Gud. Nej, frågan handlar inte om att ge någon materiell sak; detta skulle vara mycket lättare, mycket bekvämare. Man måste ge sig själv. För om du kan ge dig själv på rätt sätt, kan du ge till alla som du kommer i kontakt med. Men innan du kan ge dig själv, måste du ha vunnit dig själv. Du kan inte ge vad du inte har.

Få människor äger verkligen sina egna jag, eftersom de inte känner sig själva tillräckligt väl och är på så sätt mer eller mindre förlorade inför sig själva. I den utsträckning du ryggar tillbaka inför dina egna ofullkomligheter, äger du inte dig själv. Då står du inte på fast mark. Nästan alla ni människor är fortfarande slavar under era brister och negativa känslor. Bara genom att acceptera dig själv som du är, kan du bemästra dessa och därmed dig själv. Detta är hur transformationen och reningen börjar. Hur mycket yttre frihet du än kan ha, är du förslavad så länge du ryggar tillbaka i förlägenhet inför varje inre ofullkomlighet och yttre blottläggande. Som slav kan du inte äga dig själv och kan därför inte riktigt ge dig själv. En följd av detta tillstånd är att man är mycket beroende av den ena eller andra yttre händelsen och därför inte kan leva i harmoni. Harmoni kan bara skapas när du inte längre är beroende av sådant som ligger bortom din kontroll.

De som har funnit sig själva på denna mycket vackra väg, ljusets väg, behöver inte längre ge specifika saker. Sådana människor kan ge sig själva helt, inte bara till en älskad, utan också till varje situation i livet där Gud har satt dem. De kan ge sig själva med hela sin själ och med hela sitt väsen.

Ursprungligen gett på tyska, översatt till engelska av Hedda Koehler och Judith och John Saly.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21